

บทนำ

หน้ากาก

คนเราจะมีหน้ากากได้สักกี่มากน้อย รัก โลภ โกรธ หลง...สิ่งๆที่เรียกว่าอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดจะปรากฏอยู่บนใบหน้าที่ ซึ่งนั่นหมายถึง ใบหน้าที่แท้จริงหรือหมายถึง หน้ากากกันแน่?

เธอส่องกระจก กระจกที่ใสกระจ่างหมดจด เธอจำเป็นต้องใช้กระจกใสสะอาด เพราะงานของเธอไม่อาจมีข้อผิดพลาดได้แม้แต่หน่อย แค่ชนิดเดียวก็ไม่ได้

เสียงหัวเราะราวกับกระดิ่งเงินดังมาจากทีวีที่อยู่ข้างๆ เธอเหลือบมองนักเรียนหญิงผมทองที่สดใสราวกับแสงอาทิตย์ตรงกลางจอแวบหนึ่ง ในใจบังเกิดความรู้สึกอิจฉาขึ้นมาฉับพลัน หลายปีก่อนเธอก็เคยไม่ต้องทุกข์ร้อนกังวล

6 นักฆ่าล่องใจ

อะไรแบบนี้เหมือนกัน แต่ความรู้สึกเจ็บปวดของเธอก็เกิดขึ้นมาเพียงแวบเดียวเท่านั้น เธอยื่นมือไปสัมผัสรอยยิ้มของเด็กสาวบนหน้าจอ มุมปากปรากฏรอยยิ้มแปลกประหลาดแท้จริงแล้วเด็กสาวที่สดใสว่าเจ้านี่ก็มีเรื่องทุกข์ร้อนไม่เช่นนั้นคงไม่ต้องการเธอ

เธอเฝ้าสังเกตสาวน้อยผู้ร้ายคนนี้ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา บันทึกภาพชีวิตประจำวันทั้งยามหลับและยามตื่นลงในซีดีสามสิบแผ่นด้วยกัน หลังจากนั้นทำการศึกษารายละเอียดเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ใช้เวลาเพียงไม่นานก็รู้เกี่ยวกับอากัปกริยาขยับย่อไปจนถึงความเคยชินในการดำเนินชีวิตของเด็กสาวอย่างทะลุปรุโปร่ง แน่ใจว่ารวมถึงบุคลิกลักษณะ นิสัยใจคอ อีกทั้งความชอบและไม่ชอบทั้งหลาย จะว่าไปแล้วเธอค่อนข้างชอบสาวน้อยผู้ร้ายคนนี้ ดั่งนั้นงานครั้งนี้จึงไม่น่าเบื่อหน่ายอย่างที่คิด

หญิงสาวหมุนกายกลับมาเผชิญหน้ากับกระจกอีกครั้ง ข้างกระจกมีรูปของสาวน้อยผู้ร้ายติดอยู่ เธอหยิบบรรดาขวดและกระปุกที่วางอยู่บนโต๊ะพร้อมทั้งหน้ากากทำมือที่เตรียมไว้ขึ้นมา เริ่มต้นสร้างผลงานบนใบหน้าบนกระจกปรากฏภาพสาวน้อยผู้ร้ายอย่างรวดเร็ว ดูแล้วเหมือนเด็กสาวในรูปทุกกระเบียดนิ้ว เว้นเพียงแต่ผมสีทองตาสีฟ้า หญิงสาวหยิบวิกผมสีทองที่แขวนไว้ด้านข้างขึ้นมา

เฮยเจี๋ยหมิง 7

สวมบนศีรษะ แล้วจึงใส่คอนแทกเลนส์สีฟ้า จากนั้นหลับตา ทั้งสองข้างสุดท้ายใจเข้าถึงเพื่อรวบรวมความคิด ในหูฟัง เสียงขาดๆ หายๆ ของเด็กสาวที่ตั้งมาจากทีวี ในสมอง ปรากฏลักษณะและข้อมูลทั้งหมดของเด็กสาว

เมื่อเธอลืมตาขึ้นอีกครั้งก็กลายเป็นสาวน้อยผู้ร่าเริง ที่ปรากฏบนทีวีแล้ว เธอและเด็กสาวในหน้าจอลุกขึ้นยืนพร้อมกัน หันใบหน้าที่ปรากฏรอยยิ้มสดใสขึ้นในเวลาเดียวกัน จากนั้นพูดอย่างพร้อมเพรียงว่า

"ฉันจะรีบกลับมา"

ถ้ามีคนคอยมองอยู่ข้างๆ จะต้องคิดว่าเสียงนั้น ถอดมาจากเสียงของตัวจริงอย่างแน่นอน และถ้ามองให้ละเอียดอีกหน่อยจะพบว่าแม้แต่นิ้วก้อยมือขวาของพวกเธอทั้งสองขึ้นอย่างไม่ได้ตั้งใจในขณะเดินยังเหมือนกัน เป็ยบ

เธอหยิบรีโมตขึ้นมากดปิดทีวี หลังจากนั้นเดินออกจากประตู ราวกับสาวน้อยผู้ร่าเริงเดินออกมาจากกลางหน้าจอทีวีเลยทีเดียว

นี่คืองานของเธอ เธอชื่อจู่ตี้ เกิดมาเพื่อเป็นนักแสดง แต่เธอไม่ได้แสดงละคร เธอ...แสดงเป็นคน!

เธอเป็นบอดีการ์ดของบริษัทรักษาความปลอดภัย เดย์ไลต์ อาศัยความสามารถด้านการแสดงและเทคนิคการ

8 นักฆ่าล่องใจ

แต่งหน้าเพื่อคุ้มครองคน งานที่เธอได้รับมอบหมายเกือบทุกชิ้น เจ้านายล้นไม่ได้รับรอยขีดข่วนแม้แต่หน่วยนิด นั่นเพราะสิ่งที่เธอถนัดที่สุดก็คือ...หมาจิ้งจอกแปลงกาย!

ยามเมื่อสวมหน้ากาก เธอจะเปลี่ยนไปเป็นเจ้าของหน้ากากอันนั้น และไม่ใช่ผู้ตี้อีกต่อไป

คนเราจะมึนหน้ากากได้สักกี่อัน? เธอไม่อาจรู้ได้ เพราะแต่ไหนแต่ไรมาเธอไม่กล้านับ...จำนวนหน้ากากของเธอ...

บทที่ ๖

เมื่อเสียงปี่ดังขึ้น เขาเกือบจะบ๊องกันตัวด้วยการยิงสวนกลับไป สมองแล่นเร็วจัดหาทางออกที่ใกล้ที่สุดของห้างสรรพสินค้า จนวินาทีถัดมาเมื่อเขาลังเกตเห็นภาพของคนผมดำใส่สูทสีขาว แถมยังสวมแว่นตาที่สะท้อนในกระจกหน้าต่าง จึงนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้เขาไม่ได้พกปืนติดตัวแน่ๆ แต่เขาแสดงปฏิกิริยาตอบสนองอย่างปกติได้ทันเวลา วิ่งหนีอย่างโง่ๆ เหมือนกับคนข้างๆ จากนั้นแส้รังทำท่าทางหวาดกลัว

ผู้ชายคนหนึ่งวิ่งพรวดพราดเข้ามาในห้างสรรพสินค้าพร้อมกับยื่นมือคว้า โชคไม่ดีเลยที่เขาอยู่ใกล้เจ้าคนร้ายนี่มากที่สุด เพราะเหตุนี้เขาจึงถูกรวบตัวไปล็อกไว้แน่น "อย่าเข้ามา! ไม่งั้นฉันจะฆ่าเขาซะ!" เจ้าคนร้ายนั้น

10 นักฆ่าล่อลวงใจ

ตะโกนเสียงดังอย่างโกรธจัด จ่อปืนที่ขมับของเขาอย่าง
ดูดัน บัดแว่นสายตาที่เขาสวมอยู่ทึบ

เวลาคนมันจะชวย อะไรก็เกิดขึ้นได้จริงๆ อันที่จริง
เขาสามารถเอาตัวรอดจากเรื่องพรรคนี้ได้อย่างง่ายดาย แต่
ขณะที่เขากำลังจะขยับตัวก็มองเห็นเด็กสาวผมทองที่วิ่งตาม
เข้ามาคนนั้น เขาไม่อาจเปิดโอกาสให้คนร้ายสามารถลั่นไก
ทำร้ายคน จึงได้แต่ปล่อยให้มันจับเขาเป็นตัวประกันต่อไป

"ปล่อยเขาซะ!" เด็กสาวผมสีทองแต่กลับพูดภาษาจีน
ได้อย่างคล่องแคล่วชัดเจน เพราะการต่อสู้ทำให้
คอนแทกเลนส์หลุดไปตั้งแต่ก่อนหน้านี้ ดังนั้นสิ่งที่
ฉายชัดอยู่ในลูกตาดำคืออาการหมดความอดทน

"แกลงปืนลงเดี๋ยวนี้!" เพราะสถานการณ์ที่เริ่ม
ตึงเครียดคนร้ายจึงยิ่งลือกคอเขาแน่นขึ้น

"ได้" เธอโยนปืนทิ้งอย่างปราศจากความลังเล พาให้
ทุกคนนิ่งอึ้งไปหมด

คนร้ายคนนั้นรีบหันปากกระบอกปืนจากศีรษะ
ของเขไปยังเด็กสาวอย่างรวดเร็ว เกือบจะในเวลาเดียวกัน
นั่นเองก็มีเสียงดังสนั่นมาจากปืนสั้นอีกกระบอกที่อยู่ใน
มือของเธอ แคนดัดเดียวก็ทำให้คนร้ายกลับบ้านเก่าได้แล้ว

การกระทำอันไร้ที่ติของเธอทำให้เขาต้องมองเธอใหม่
จากนั้นหันกลับไปมองคนร้ายที่นอนอยู่บนพื้น ปากเกือบ

เฮยเจี๋ยหมิง 11

จะเปล่งเสียงเฮยชมเธอออกมา ลูกกระสุนเจาะกลางหว่างคิ้ว
ความแหม่นป็นของเด็กสาวคนนี้อาจไม่ต้องไปกว่าตัวเขาเลย

"ขอโทษค่ะ คุณไม่เป็นไรใช่ไหม"

เขาหันไปมองเธอ สายหัวตอขมขื่นๆ "ไม่...ระวัง!"
หางตาเหลือบไปเห็นกระบอกรบปืนยื่นออกมาจากรถเก๋ง
คันใหญ่ที่จอดอยู่นอกประตูพอดี เขาดึงตัวเธอมาไว้กลางอก
แล้วหมอบลงทันที เดิมทีก็ควรจะหลบพ้น แต่ก็อย่าง
ที่โบราณว่า...เวลาคนมันจะช่วย อะไรก็เกิดขึ้นได้จริงๆ!

เขาไม่คิดเลยว่าผู้หญิงที่ล้มลงกับพื้นอย่างนี้จะยัง
สามารถปล่อยหมัดหนักๆ ใส่เขาได้อีก สมองเขาได้รับการ
กระทบกระเทือนแบบนี้ แถมยังโชคร้ายถูกลูกกระสุนเจาะ
เข้าอีก

ดังนั้นหนูดได้ว่าเวลาคนมันจะช่วย อะไรก็เกิดขึ้นได้
จริงๆ!

มีคนพูดไว้ว่าก่อนตายคนเราจะสามารถเห็น
เหตุการณ์ต่างๆ ที่เคยเกิดขึ้นในชีวิตของตัวเอง แต่สิ่ง
สุดท้ายที่สติของเขารับรู้กลับกลายเป็นได้ยินแต่เสียงของเธอ
ซ้ำเขายังสามารถจับความถี่น้ตรงไหนของเธอกจากเสียงที่
ได้ยินด้วย

"ขอโทษนะ!"

ขอโทษอะไรกัน!? ขอโทษที่ทำให้เขาถูกยิงเหรอ!?

12 นักฆ่าล่อลวงใจ

นี่มันเป็นเหตุผลบ้างอะไรกัน! น้อยครั้งที่เขาจะช่วยคน
สักที คิดไม่ถึงว่าจะได้รับชะตากรรมแบบนี้ ถ้ารู้อย่างนี้เข้า
ปล่อยให้เธอตายไปแล้ว

เขาเบิกตาโพลงเพื่อมองหญิงสาวที่ทำให้เขาตายให้
ชัดเจน แต่กลับเห็นเพียงแค่ผมสีทองสว่างของเธอที่เปลี่ยน
มาเป็นสีดำ จากนั้นโลกก็พลันดิ่งลงสู่ความมืดมิด...

ฉันตั้งมองผู้ชายที่นอนอยู่บนเตียงคนไข้อย่างเหม่อลอย
สวรค์รู้ว่าเธอไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายเขา ที่เธอต่อยเขาเป็น
แค่ปฏิบัติยาตอบสนอง ใครจะรู้ว่า...

ครั้งนี้ฉันเกิดเรื่องที่ไม่ควรเกิดเสียได้ โชคดีที่
คนคนนี่ยังพอช่วยได้ ไม่อย่างนั้น...เธอนึกถึงบทสนทนา
ที่มีกับหมอเมื่อครู่

‘คุณหนู’ เขาโชคดีมากที่กระสุนทะลุผ่านสมองไม่ฝังอยู่ใน
ในหัว ตอนนี้สามารถช่วยชีวิตกลับมาได้แล้ว แต่ไม่ทราบ
ว่าจะมีอาการแทรกซ้อนอะไรเกิดขึ้นภายหลังหรือเปล่า
เขาอาจนอนเป็นผักแบบนี้ไม่ฟื้นขึ้นมาทั้งชีวิต หรือต่อให้
ฟื้นขึ้นมา ก็อาจกลายเป็นคนปัญญาอ่อน แต่ว่าก็เคยมีกรณี
ที่เส้นประสาทในสมองเสียหายแล้วฟื้นคืนสู่สภาพปกติ
เหมือนกัน ซึ่งความเป็นไปได้ก็น้อยมาก คุณก็รู้ว่าสมอง
เป็นอวัยวะที่ซับซ้อนที่สุดในร่างกายมนุษย์ ทำยที่สุดแล้ว

เฮยเจี๋ยหมิง 13

เขาจะเป็นอย่างไรนั้น พวกเราเองก็ยังไม่แน่ใจ'

เธอถอนหายใจอย่างห่อเหี่ยว นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะ
เขามีชีวิตที่แทบจะไม่แตกต่างอะไรกับตายไปแล้วเลย

ฉันนั่งลงข้างเตียง กุมมือเขาพาลงพูดด้วยความรู้สึก
ผิดเต็มหัวใจ "ไม่ว่าคุณจะได้ยินหรือไม่ก็ตาม ฉันก็ยังจำเป็นต้องบอกคุณว่าฉันขอโทษจริงๆ"

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นในตอนนี่ เธอคว้าสาย
อย่างรวดเร็ว

"ฉันนี่ จากรูปที่เธอส่งมาเมื่อกี้ ตอนนี่ยังหาข้อมูล
ของคนคนนี่ไม่เจอ เขามีชื่อรีเปล่า ฉันจะช่วยเธอเช็ค
ดูอีกรอบ"

ได้ยินดังนั้นในใจพลันหนักอึ้ง อย่างนี้เธอจะแจ้ง
คนในครอบครัวเขาได้ยังไง ในตัวเขาไม่มีเอกสารอะไรเลย
ขนาดเขาเป็นใครเธอยังไม่รู้

เธอมองผู้ชายที่กำลังหลับสนิทอีกครั้ง "ช่างเถอะ
ไม่ต้องเช็คแล้ว ขอขอบคุณนะ" ฉันดีวางสายอย่างรวดเร็ว
พร้อมทั้งตัดสินใจบางอย่างได้

เป็นเธอเองที่ทำร้ายเขา ไม่ว่าเขาจะกลายเป็นแบบไหน
เธอก็จะดูแลเขาทั้งชีวิต!

เรื่องราวผ่านไปครึ่งปีแล้ว เมื่อไม่มีภารกิจอะไร

14 นักฆ่าล่องเงา

ฉันตั้งแทบจะอยู่ที่โรงพยาบาลกับชายหนุ่มตลอดยี่สิบสี่ ชั่วโมง เมื่อมีภาระหน้าที่ก็จะเชิญพยาบาลพิเศษมาช่วยดูแล บางทีอาจเป็นผลมาจากความรู้สึกผิดในใจ ขอเพียงเป็นเรื่องที่เธอทำได้ เธอพร้อมจะทำเองทั้งหมด ทั้งเช็ดตัว เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขา รวมถึงพวกเรื่องจุกจิกเล็กๆ น้อยๆ ขาดก็แต่อาศัยอยู่ที่โรงพยาบาลกับเขาเท่านั้น

คนที่โรงพยาบาลต่างคิดว่าเขาและเธอเป็นสามีภรรยา กัน ถึงขนาดกล่าวชมซึ่งหน้าว่าเธอเป็นภรรยาที่ดี ไม่ทอดทิ้งสามีที่เป็นแบบนี้ ฉันตั้งใจจะอธิบายจึงได้แต่หัวเราะอย่างกระอักกระอ่วน มีเพียงเธอเท่านั้นที่รู้ว่านี่เป็นเรื่องที่ตัวเองก่อขึ้น

ฉันนี่เพิ่งจะเสร็จสิ้นภารกิจ ฉันตั้งใจจะไปรายงานที่บริษัทและหยิบเอาหนังสือพิมพ์ติดมือมา เพื่อนำกลับไปอ่านที่โรงพยาบาล

"เธอจะไปโรงพยาบาลอีกแล้วหรือ" หญิงสาวผมดำ ยาวประบาศคนหนึ่งถือถ้วยกาแฟมายังเบื้องหน้าของฉัน เห็นในมือของเธอหอบหนังสือพิมพ์ จึงเลิกคิ้วซักถามอย่างเย็นชา

"ใช่แล้ว" พอฉันได้เห็นหัววีนปรากฏกายแต่เช้าตรู่ ก็ค่อนข้างประหลาดใจ "เธอมาแต่เข้าไต่ยังไง กูเลยยอมให้เธอรับภารกิจแล้วหรือ!"

เฮยเจี๋ยหมิง 15

"ถึงเขายอม ฉันก็ไม่ยอมหรอก! ก็ไม่ใช่ว่าเธอจะไม่เข้าใจสภาพของเขา เข้าวันนี้ฉันเพิ่งจะกระเปิดบทรดเสร็จ" หลัวววินตอบด้วยสีหน้าเย็นชา กุ่เจี๋ยคือประธานของบลูสตาร์กรุ๊ป การทำงานอย่างไร้ความปราณีของเขามักจะก่อให้เกิดหายนะร้ายแรงเสมอ "อีตากุ่เยวี่เจิงนั้นจู่ๆ ดันหายตัวไป ฉันเลยมาขอให้ตาเฒ่าช่วยหน่อย ดูๆ ว่าจะช่วยตามหาตัวเขาได้รีเปล่า"

ฉูตี้ยึดหนังสือพิมพ์เข้าไปในกระเป๋า "กุ่เยวี่เจิง? ใช่ญาติผู้พี่ของกุ่เจี๋ยคนนั้นรีเปล่า" กุ่เยวี่เจิงกับกุ่เจี๋ยเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน แต่เป็นเพราะเขาเป็นลูกนอกสมรสไม่รู้ชัดว่าพ่อเป็นใคร ดังนั้นจึงใช้นามสกุลของแม่

คนที่ชื่อกุ่เยวี่เจิงคนนี้กับเธอไว้ว่าสนาที่จะได้พบเจอกันจริงๆ สามปีก่อนบ้านตระกูลกุ่เกิดเรื่องขึ้นก็ไม่เห็นเขาในเหตุการณ์ พิธีแต่งงานของหลัวววินกับกุ่เจี๋ยเมื่อหนึ่งปีก่อนเขาก็ไม่ได้เข้าร่วม ตอนนั้นก็กลับหายตัวไปแล้วตลอดมาเธอเพียงแค่นั่งยืมคนอื่นพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับกุ่เยวี่เจิง ดังนั้นความประทับใจที่มีต่อคนคนนี้ก็จึงหยุดอยู่ที่ชื่อของเขาเท่านั้น

"ใช่ เขานั้นแหละ ช่วงนี้กุ่เจี๋ยยุ่งจะตาย เจ้าหมอนี่กลับไม่รู้จะไปตายที่ไหนแล้ว" หลัวววินบ่นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าในใจกลับค่อนข้างกังวล เธอรู้ว่ากุ่เจี๋ยก็เหมือนกัน

16 นักฆ่าล่องใจ

เพียงแต่เขาไม่ได้พูดออกมา ดังนั้นเธอจึงมาขอความช่วยเหลือจากตาเฒ่า

"วางใจเถอะ บางทีเขาอาจจะถูกมัดไว้ที่ตระกูลกู๋ตั้งแต่เล็ก ตอนนี่ตระกูลล่มสลายลงแล้ว เขาก็เหมือนม้าป่าที่ถูกปล่อย รอให้สุนัขจนพอแล้วเดี๋ยวก็กลับมาเองแหละ อีกอย่างเขาก็อายุสามสิบกว่าเข้าไปแล้วนี่ เธอยังกลัวว่าเขาจะพลัดหลงอีกเธอ" ฉูตีพูดพลางหัวเราะ แถมยังไม่คิดว่ามีอะไรน่ากังวล

"ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ จิ่งลี คนที่โรงพยาบาลคนนั้นยังไม่ฟื้นขึ้นมาอีกเธอ" หลัวววินไม่ค่อยเห็นด้วยนักที่ฉูตีทุ่มเทกายใจดูแลชายหนุ่มคนนั้น ให้พยาบาลมาดูแลก็เหมือนกันนั่นแหละ ไม่ใช่เพราะเธอค่อนข้างเลือดเย็น แต่เป็นเพราะเนื่องจากฉูตีรู้สึกผิด นอกจากตอนออกทำภารกิจแล้วล้วนใช้เวลาอยู่กับเขาที่โรงพยาบาล ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป บางทีผู้ชายคนนั้นยังไม่ทันจะฟื้นขึ้นมา ฉูตีนี้แหละที่จะตายเสียก่อน

"ยังเลย แต่ฉันคิดว่าช่วงนี้สีหน้าเขาดีขึ้นมาหน่อย" ฉูตีหัวเราะ หากน้ำเสียงกลับไม่ค่อยมั่นใจนัก

ชอล่ะ ผู้ชายคนนั้นนอนไม่รู้สึกตัวมาครึ่งปีแล้ว ยังมีสีหน้าดีอะไรกัน ขนาดหมอยังพากันไม่มีความหวังอะไรแล้ว มีแต่ฉูตีที่ยังคงหวังว่าเขาจะมีสติรู้สึกตัว

เฮยเจี๋ยหมิง 17

ตอนแรกหลัววี่นอยากจะทำอะไรสักอย่าง แต่เมื่อนึกถึงนิสัยดื้อรั้นราวกับวัวของฉู่ตี้ จึงล้มเลิกความคิดเสีย ปกติฉู่ตี้ดูเป็นคนร่าเริงสนุกสนาน ทำอะไรไม่ค่อยใส่ใจ แท้จริงภายใต้เปลือกนอกแบบนี้ ความคิดความอ่านของเธอกลับพิถีพิถันมาก เพียงแค่ดูจากผลงานที่ยอดเยี่ยมของเธอก็รู้แล้ว คิดจะเลียนแบบคนคนหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย เลียนแบบถึงขั้นที่บรรดาคนใกล้ชิดของเจ้านายต่างก็แยกไม่ออกนั้นยิ่งกว่ายาก และฉู่ตี้ก็มีวิธีทำได้ถึงจุดนี้โดยอาศัยการเฝ้าสังเกตและการคิดพิจารณาอย่างพิถีพิถันของเธอ

แต่ก็เป็นเพราะอย่างนี้ ฉู่ตี้จึงมีจุดอ่อนร้ายแรง ผู้หญิงคนนี้ดื้อรั้นหัวแข็งราวกับก้อนหิน...เพราะมีความดื้อรั้นแบบนี้จึงมีทักษะด้านการแสดงอย่างนั้น...ดังนั้นหลัววี่นจึงล้มเลิกความคิดที่จะเกลี้ยกล่อมให้เธอหาคนมาดูแลผู้ชายคนนั้น เพราะพูดไปก็เปลืองน้ำลายเปล่าๆ แน่ๆ

"อยากให้ฉันไปส่งเธอรีเปล่า"

"ฉันกลัวว่าปีศาจเลือดเย็นที่บ้านเธอจะมาปรักปรำฉันว่าเบียดบังเวลาอันมีค่าของเธอ"

"ปรักปรำ?" หลัววี่นมองเธอด้วยใบหน้าฉงน

"ตอนเธอหายตัวไป เขามาหาเธอที่นี่ไม่เจอก็ทำท่าอย่างกับปีศาจคลั่ง ฉันบอกไปว่าไม่รู้ ให้ตายเขาก็ไม่ยอมเชื่อ"

18 นักฆ่าล่องใจ

อย่างกับว่าฉันเอาเธอไปซ่อนไว้ฉันแหละ ขอละ ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเธอทนเขาไปได้ยังไง!" ฉูตีเบ้าปากด้วยความรังเกียจ พอได้ยินดังนั้นใบหน้าของหลัววินก็ปรากฏเลือดผาดแดงระเรื่อไม่เข้ากับนิสัยเยือกเย็นนั้นเลย "เหลวไหล เขาไม่ได้ไร้เหตุผลอย่างนั้นเสียหน่อย"

ฉูตีกลอกตาขึ้นฟ้า "เขาเคยมีเหตุผลตั้งแต่เมื่อไหร่กัน!? เธอยกตัวอย่างมาให้ฟังชัดๆ หน่อยสิ"

กุเจียไม่มีเหตุผลสักนิดจริงๆ นั่นแหละ เขายกตัวเองเป็นศูนย์กลางโดยสิ้นเชิง หลัววินพูดไม่ออกไปครู่หนึ่ง รีบร้อนเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "ตกลงเธอจะติตรถฉันไปรีเปล่า"

"ไป ไปอยู่แล้ว!" มีคนอาสาเป็นคนขับรถให้ทำไม่ จะไม่ไปละ อีกอย่างตอนนี้เจ้าแมงป่องเลือดเย็นอย่าง กุเจียก็ไม่อยู่ที่นี้ ฉูตีส่งกระเป่าให้หลัววิน "ช่วยฉันถือนี้น้อย" หญิงสาวหอบกองหนังสือและนิตยสารเดินนำไปยังลิฟต์

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)